

Sygnatura akt VI W 3830/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 roku

sprawy przeciwko J. S. synowi E. i K. z domu K.

urodzonego (...) w miejscowości P.

obwinionego o to, że

w dniu 17.06.2014r. o godz. 10:30 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki H. o nr rej nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 28.04.2014r. o godz. 07:02 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 29 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **J. S.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych**;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. jest właścicielem samochodu osobowego marki H. o nr rej. (...).

W dniu 28 kwietnia 2014 r. osoba kierująca wskazanym wyżej samochodem o godz. 7:02 na ul. (...) we W. poruszała się z prędkością 79 km/h. Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Straż Miejska wezwała J. S. do złożenia oświadczenia poprzez wskazanie, komu powierzył pojazd, którego kierujący, w oznaczonym w raporcie czasie i miejscu, przekroczył dozwoloną prędkość. J. S. stanął się na wezwanie w siedzibie Straży Miejskiej, nie uczynił jednak zadość obowiązkowi wskazania osoby kierującej, bowiem stwierdził, że nie pamięta, kto prowadził w dniu 28 kwietnia 2014 r. jego samochód, a nieczytelne zdjęcie uniemożliwia identyfikację osoby kierującej.

D owód:

- wyjaśnienia J. S. k. 4-4, 19;

- notatka urzędowa k. 5;

- wydruk fotoradaru k. 6;

-wezwanie Straży Miejskiej do złożenia oświadczenia k. 7.

W postępowaniu jurysdykcyjnym, J. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że samochód, którego jest właścicielem, użytkują jego synowie i ich żony oraz żona obwinionego. J. S. wyjaśnił, że kluczyki i dokumenty pojazdu są umieszczone w miejscu ogólnodostępnym w domu i każdy, kto potrzebuje, może skorzystać z samochodu. Obwiniony podał także, że zdjęcie nadesłane przez Straż Miejską jest nieczytelne i uniemożliwia identyfikację kierującego.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, stwierdzić należy, że fakt popełnienia wykroczenia przez kierującego pojazdem marki H. na ulicy (...) we W., w dniu 28 kwietnia 2014 roku o godzinie 07:02, jest bezsporny. Sąd oparł się w tym zakresie na dokumentacji w postaci pomiaru prędkości dokonanej przez fotoradar. Okoliczność ta nie była również kwestionowana przez J. S..

Nie budzi także żadnych wątpliwości fakt, iż obwiniony J. S. nie udzielił Straży Miejskiej pozytywnej odpowiedzi na skierowane wobec niego zapytanie, kto we wskazanym wyżej okresie czasu był kierowcą samochodu marki H. o nr rej. (...).

Podjęta przez obwinionego próba uchylecia się od odpowiedzialności karnej z powołaniem się na nieczytelność zdjęcia z fotoradaru oraz wielość osób, które mogą korzystać z opisanego wyżej pojazdu, nie znajduje swojego uzasadnienia prawnego.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012. 1137 j.t.) właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania z oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania powyżej wskazanego obowiązku określona została w art. 96 § 3 kw, który stanowi, iż wykroczenie popełnia ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma charakter indywidualny oraz skutkowy, co oznacza, iż może je popełnić jedynie właściciel lub posiadacz pojazdu przez działanie lub jego zaniechanie, w sposób zarówno umyślny jak i nieumyślny, poprzez niewskazanie wbrew obowiązkowi na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Dla bytu analizowanego wykroczenia wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznanie osobie uprawnionej. Osoba ta, nie musi zatem działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, czy nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy bowiem niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć. Do obowiązków właściciela pojazdu należy wiedzieć, kto w danym czasie jego pojazd użytkował, a następnie wskazać tę osobę, na żądanie uprawnionego organu.

Odmowa podania danych osoby kierującej pojazdem lub poinformowanie o swojej niewiedzy w zakresie ustaleń, w czyjej dyspozycji w określonym czasie był pojazd, wyczerpując znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Na możliwe zachowania osoby wezwanej do wskazania kierującego pojazdem w określonym czasie na żądanie uprawnionego organu wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. P 27/13. Mianowicie, wezwany ma pięć możliwości: 1) wskazać siebie, jeżeli faktycznie prowadził pojazd; 2) przedstawić dowód, że nie jest ani właścicielem, ani posiadaczem pojazdu; 3) wskazać, kto kierował lub użytkował pojazd; 4)

nie wskazać komu powierzył pojazd do kierowania lub używania; 5) przedstawić dowód, że pojazd był użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Tylko w czwartym wypadku, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu nie wskaże komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, naraża się na odpowiedzialność za wykroczenie określoną w art. 96 § 3 kw. Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie.

Uznając sprawstwo i winę obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu, Sąd doszedł do przekonania, że karą adekwatną do stopnia winy obwinionego i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, będzie kara grzywny.

Kara ta nie jest nadmiernie surowa, jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionego i pozwoli na osiągnięcie celów kary. Obwiniony zignorował nałożony na niego z mocy ustawy obowiązek wynikający z faktu bycia właścicielem samochodu. Z tą okolicznością wiąże się bowiem konieczność jego zabezpieczenia i ewentualnego udostępniania innym osobom w stopniu kontrolowanym. Zważyć bowiem należy, że ustawodawca nawet w przypadku użycia pojazdu wbrew woli i wiedzy właściciela przez nieznaną osobę, warunkuje zwolnienie go od odpowiedzialności wykazaniem, iż nie mógł temu zapobiec.

Przy wymiarze kary uwzględniono również społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć obwinionej niewłaściwość jej zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.